

ЯК СТАТИ ЧАРІВНИКОМ

— Тату, а я можу стати чарівником? — якось запитав маленький Ростик.

— Навіщо тобі? — здивувався тато.

— Щоб геть усе, що забажаю, збувалося.

— А чого тобі найбільше хотілося б?

Ростик на мить замислився, глибокодумно по-смикав себе за вухо і сказав:

— Я, знаєш, чого хотів би? Повнісінький сервант шоколаду!

— Овва, який у тебе вовчий апетит! — засміявся тато. — Навіть для чарівника цього забагато. Від такої кількості солодоців і йому живіт може луснути. Або розболиться так, що швидка допомога примчить. Ні, Ростіку, твоє бажання якесь, я б сказав, несерйозне. Навіть безвідповідальне.

— Ну, тоді... Тоді я зробив би, щоб завжди в нас було літо. Щоб весь час сонечко гріло. Все росло. І птахи в ірій не відлітали. І купайся цілий рік.

— По-перше, — заперечив тато, — є чимало таких місць на землі, де ніколи не буває ані снігу, ані морозу. І ходи собі в майці й шортах цілий рік. А по-друге, ти що, не любиш весни, коли прокидається всяка билиночка? Коли все оживає, цвіте, радіє життю? А осінь! Весь світ, наче в золоті. І ниви,

й городи, й садки щедро дарують свої плоди. Біло-сніжна зима теж нічим не гірша. Тут тобі й ново-річна ялинка. І на санчатах спускайся донесхочу. І на ковзанах бігай. І сніговика ліпи... Ні, щось ти не все, синочку, продумав до кінця.

— Тоді, — рішуче сказав Ростик, — я зробив би так, щоб наші обидва дідусі з бабусями ніколи не старіли. Щоб усі люди завжди молоді були. І не хворіли ніколи.

— Оце діло! — усміхнувся тато. — Про таке багато хто з давніх-давен мріє. І очевидно, без чарівника тут не обійтися.

— Ну, а як ним стати? — нетерпляче наполягав на своєму Ростик.

— Я знаю один спосіб, — сказав тато. — Але він непростий. Щоб стати чарівником, треба п'ять разів підряд швидко-швидко, й жодного разу не збившись, проказати одне слівце. А воно складненьке: «орбірідонтіжурсардішкопфурт». Прокажеш його скоромовкою п'ять разів підряд — і висловлюй своє бажання. Воно тут-таки й збудеться...

Вже другий тиждень Ростик тренується вимовляти це химерне слово. Але поки що без успіху.

Ану ж ви спробуйте!

ДОВЗОЖДАНИЙ ЛИСТ

Щодня по обіді Павлусь вибігав за ворота, щоб не прогавити поштаря діда Нестора. Забачивши його, Павлусь ще здалека гукав:

— Здрастуйте! А мені лист є?

Дід Нестор неквапом прилаштував на носі старі, зв'язані ниточкою окуляри. А тоді лівою рукою, бо праву йому ще у війну побило, починав перебирати пошту. Довгенько перебирав. А сам поверх окулярів лукаво поглядав на Павлуся.

— Тимошик я! — нетерпеливо нагадував Павлусь. — Хіба ви забули?

— Тимошикові цього разу є, — нарешті казав поштар і, бувало, простягав зразу аж два конверти.

Павлусь хапав їх. Роздивлявся марки. Ще й нюхав. І пахли йому ті листи далекою заморською країною. Навіть самим татом пахли.

Тата вже давненько як дома нема. Він поїхав на заробітки. Павлусь за ним дуже скучає. І як одержить листа, то вже так радіє, що аж підстрибує. Спершу тато часто писав. А це щось від нього — ані вісточки. Дарма Павлусь вибігає за ворота стрічати поштаря. Дід Нестор тільки рукою махне. «Потерпи ще трохи, пишуть тобі», — скаже підбадьорливо. І йде далі.

Павлусь терпів і день, і два, і п'ять. А тоді не втримався, дорікнув дідові:

— Собі ви, мабуть, щодня листи одержуєте. А мені — то й нема.

Дід Нестор вмить посмутнів і ледве чутно сказав:

— Якби ж то, сину, я їх одержував! Мені б і сонечко світило веселіше...

У війну дід партизаном був. А фашисти всю рідню його знищили...

Ніхто дідові тепер листи не пише. І дід їх не пише. Бо писати нікому.

Нічого цього Павлусь не знав. То вже мама йому розповіла...

І взяв Павлусь чистий аркуш, узяв фарби. І намалював голубе, без жодної хмаринки, небо. На небі — жарке сонце. А під сонцем — діда Нестора, з поштарською сумкою при боці, в перев'язаних ниточкою окулярах.

Поклав Павлусь малюнок у конверт, заклеїв його і вкинув у поштову скриньку, що висіла на березовому стовпці біля пошти.

Павлусь біг додому й уявляв, як завтра рано дід Нестор відімкне скриньку, як одержить листа — і сонечко йому засвітить веселіше...